

1

Tamsoje kažkas laukė.

Senovinis, žiaurus, žingsniuojantis jo sąmonę temdančiuose šešėliuose. Kažkas ne šio pasaulio, įsileistas čia pripildyti jį pirmapradžio šalčio. Juos vis dar skyrė nematoma užtvara, bet kaskart tam kažkam einant palei sieną ir bandant jos stiprumą, ši vis labiau trupėjo.

Jis neprisiminė tos būtybės vardo.

Vos prieš kelias savaites, mėnesius ar daugybę metų jį apgaubus tamsai, šį vardą pamiršo pirmiausia. Paskui iš atminties ėmė blėsti vardai tų, kurie jam tiek daug reiškė. Bet jis prisiminė siaubą ir neviltį – dėl vienintelės pasikartojančios, lyg nuolatinis ritmingas būgno dunksėjimas tamsą trikdančios akimirkos: kelias minutes trunkančio klyksmo, kraujo ir ledinio vėjo. Toje raudono marmuro ir stiklo menėje buvo jo mylimų žmonių, mergina, kuri prarado galvą...

Prarado, lyg nukirsdinimas būtų jos kaltė.

Žavinga mergina švelniomis kaip aukso spalvos balandžiai plaštakomis. Nors ir neprisiminė jos vardo, ji nebuvo kalta. Kaltė teko stiklo soste sėdinčiam vyrui, įsakiusiam sargybinui kalavijo geležte perskrosti raumenis ir kaulus.

Merginos galvai dunkstelėjus ant grindų, viską užgožė tamsa. Neliko nieko, tik ši viena nuolat besikartojanti akimirka ir kažkas, vaikštinėjantis šalia, laukiantis, kol jis palūš, pasiduos ir jį įsileis. Princas.

Jis neprisiminė, ar tai buvo princas, ar jis pats kadaise buvo princas. Nors vargu. Princas nebūtų leidęs nuręsti merginai galvos. Princas būtų sulaikęs kalavijo ašmenis. Princas būtų ją išgelbėjęs.

Jis neišgelbėjo ir žinojo, kad ir jo niekas neateis gelbėti.

Anapus šešėlių vis dar egzistavo tikras pasaulis. Vyras, įsakęs nužudyti tą mielą merginą, vertė jį jame gyventi. Jam paklusus, niekas neatkreipė dėmesio, kad jis tapo viso labo marionete, kad dėl sąmonę varžančių pančių jam sunku kalbėti ir veikti. Neatkreipė, ir jis už tai jų nekentė. Tai buvo vienintelis jam dar pažįstamas jausmas.

Neturėjau tavęs pamilti. Tai pasakiusi mergina mirė. Jai nederėjo jo mylėti, o jis neturėjo drįsti atsakyti į jos jausmus. Jis nusipelnė šios tamsos, nematomai užtvarai sutrupėjus, laukianti būtybė puolė, įsiskverbė, pripildė jo kūną... jis to nusipelnė.

Todėl liko įkalintas naktyje, klausydamasis klyksmo, regėdamas kraują, girdėdamas į akmenis atsitrenkusio kūno žnektelėjimą. Žinojo privalantis kovoti, žinojo, kad *gynėsi* tomis lemtingomis sekundėmis prieš pajusdamas ant kaklo užsegtą juodo akmens antkaklį.

Bet tamsoje kažkas laukė, ir jis neprisivertė ilgiau priešintis.

2

Eilina Ašriver Galatinija, ugnies paveldėtoja, Malos Šviesos Nešėjos numylėtinė ir teisėta Teraseno karalienė, palinkusi prie nučiupinėto ąžuolinio baro stalviršio, įdėmiai klausėsi iš malonumų menės sklindančių garsų – linksmų šūksnių, aistringų dejonių ir nešvankių dainų. Per porą pastarųjų metų sukramčiusi ir išspjovusi kelis savininkus, ši požeminė *Rūsiais* vadinama nuodėmių irštva liko tokia pat: čia buvo nemaloniai šilta, trenkė išsivadėjusiu alumi ir nepraustais kūnais, netrūko padugnių ir nusikaltėlių.

Daug jaunų lordų ir pirklių sūnų išdidžiai nulipo laiptais į *Rūsius* ir nebeišvydo dienos šviesos. Vieni netinkamoje draugijoje puikavosi turimu auksu ir sidabru, kiti – iš prigimties tuščiagarbiai arba padauginę alaus – manė galintys įsokti į kautynių duobę ir likti gyvi. Dar kiti kurioje nors iš nišų klaidžios malonumų menės pasieniuose nuskriaudė perkamą

moterį ir savo kailiu įsitikino, kuriuos žmones *Rūsijų* savininkai išties vertina.

Eilina paragavo šviesaus alaus iš bokalo, kurį jai prieš minutėlę stumtelėjo baro šeimininkas. Pigaus, praskiesto, tačiau bent jau šalto. Pro suskretusių kūnų dvoką ji užuodė kepamos mėsos ir česnakų aromatą. Išgirdo gurgiant pilvą, bet nebuvo tokia kvaila, kad užsisakytų valgio. Ne tik todėl, kad įprastai ant ugnies būdavo čirškinamos artimiausiame skersgatvyje sugautų žiurkių skerdenėlės, bet ir dėl to, jog turtingesniems lankytojams jos buvo patiekiamos pagardintos, ir šie atsibudavo aname skersgatvyje su ištuštintais monetų kapšais. Jei apskritai atsibudavo.

Eilinos drabužiai buvo purvini, bet ganėtinai prabangūs jai tapti vagių taikiniu. Todėl susikaupusi ištyrinėjo alų, pauostė, nurijusi menką šlakelį palaukė ir tik tada nutarė, kad jį gerti saugu. Suprato netrukus turėsianti prasimanyti maisto, bet pirma norėjo gauti tai, ko ir atėjo į *Rūsius*, – būtent sužinoti, kas, po galais, nutiko Riftolde per tuos kelis mėnesius, kol buvo išvykusi.

Ir kas tas klientas, su kuriuo Eirobinas Hamelas taip norėjo pasimatyti, kad rizikavo čia susitikti, net po miestą kaip vilkų gaujai bastantis žiauriems juodas uniformas vilkintiems sargybiniams.

Pasinaudojusi prisišvartavus laivui kilusia sumaištimi, ji prasmuko pro vieną iš tokių patikros punktų, bet spėjo pastebėti ant sargybinių uniformų išsiuvinėtus juosvus vivernus. Juosvus juodame fone – gal Adarlano karalius pavargo apsimeitinėti nesąs įsikūnijusi grėsmė ir nurodė atsisakyti skaisčiai raudonos ir auksinės – tradicinių imperijos spalvų? Juoda

simbolizavo mirtį, du jo Vairdo raktus ir valgų demonus, kuriais naudodamasis jis kūrė nenugalimą kariuomenę.

Eiliną nukrėtė šiurpas, ji išgėrė savo bokalą iki dugno. Statydama jį ant baro stalviršio krestelėjo kaštoninius plaukus, ir šie sutvisko apšviesti kaltinės geležies sietynų.

Iš prielaukos ji nuskubėjo tiesiai į paupyje šurmuliuojantį Šešėlių turgų – jame galėjai rasti, ko tik širdis geidžia, visokių retų prekių, kontrabandos, kasdien reikalingų daiktų – ir nusipirko plytelę dažų. Pridėjo pirkliui sidabrinę monetą, kad leistų užsukti į ankštą kambarėlį parduotuvės gilumoje nusidažyti plaukų – vis dar tokių trumpų, kad vos siekė raktikaulius. Jei prielaukoje budintys sargybiniai ir atkreipė į ją dėmesį, veikiausiai būtų žvalgęsi jaunos šviesiaplaukės. Po kelių savaičių pasklidus žiniai, kad karaliaus kovotoja neatliko savo užduoties, nenužudė Vendlino karališkosios šeimos ir nenugvelbė jūrinės gynybos planų, *visi* ieškos jaunos šviesiaplaukės merginos.

Prieš kelis mėnesius Eilina įspėjo Eilvės karalių ir karalienę, todėl žinojo, kad jiedu imsis tinkamų atsargumo priemonių. Bet kol kas negalėjo vykdyti savo plano, nes pavojus grėsė ir dar vienam žmogui – tam pačiam, kuris galėjo paaiškinti, kodėl prielaukoje knibžda naujųjų sargybinių. Ir kodėl miestiečiai gerokai tylėsi. Nuščiuvę.

Tik šioje užėjoje ji galėjo nugirsti ką nors apie karališkosios sargybos kapitoną ir apie tai, ar jis saugus. Bet reikėjo klausytis tinkamų pokalbių arba dėtis prie tinkamos kortuotojų draugijos. Laimė, atsitiktinai pamatė Terną – vieną iš Eirobino labiausiai vertinamų žudikų, – Šešėlių turguje perkantį dar vieną porciją mėgstamų nuodų.

Nusekė paskui jį ir iš tolo pamatė dar kelis prie malonumų menės susibūrusius Eirobino žudikus. Jie niekada taip nesielgdavo, nebent *Rūsioose* svečiuodavosi jų šeiminkas. Nebent Eirobinas susitikdavo su labai įtakingu arba itin pavojingu klientu.

Ternui ir jo bendražygiams nulipus į *Rūsius*, ji dar kelias minutes užtruko skersgatvyje glausdamasi šešėliuose ir laukdama atvykstant Eirobino, bet veltui. Matyt, Žudikų karalius jau buvo užėigoje.

Todėl Eilina įsmuko į *Rūsius* prisiplakusi prie būrelio įkaušusių pirklių sūnų, įsidėmėjo, kur sėdi savo reikalus tvarkantis Eirobinas, stengdamasi neatkreipti į save dėmesio įsitaisë prie baro ir ėmė stebėti menę.

Vilkėdama juodus drabužius ir pasikėlusį gobtuvą ji kone išnyko prieblandoje ir niekam nekrito į akis. Eilinai dingtelėjo, kad jei kokiam nors kvailiui šautų į galvą ją apiplėšti, pats lengvai galėtų tapti jos auka. Jos lėšos beveik *visišškai* išseko.

Iškvėpdama pro nosį, Eilina atsiduso. Ak, jei tautiečiai matytų ją – Eiliną Liepsningąją, žudikę ir kišenvagę. Jos tėvai ir dėdė dabar veikiausiai vartosi kape.

Vis dėlto buvo svarbesnių dalykų. Eilina pirštine apmautu pirštu mostelėjo plikagalviui baro šeiminkui, prašydama dar vieno bokalo alaus.

– Man neramu, kad tiek geri, mergaite, – nuskambėjo pašaipus balsas.

Eilina žvilgtelėjo į prie baro prislinkusį ir šalia jos įsitaissusį vidutinio ūgio ir sudėjimo vyrą. Būtų pažinusi jį iš juosimo senovinio kardo trumpa geležte, bet pakako ir stulbinamai šiurkščių veido bruožų. Jo rusva oda, mažos spindinčios akys

ir vešlūs antakiai buvo tik miela kaukė, slepianti kraujo ištroškų žudiką.

Eilina dilbiais atsirėmė į baro stalviršį ir sukryžiuo kulkšnis.

– Sveikas, Ternai. – Dešinioji Eirobino ranka – bent jau prieš dvejus metus tikrai ja buvo. Gudrus ir pagiežingas niekšelis, kuris visada mielai imdavosi nešvarių Eirobino darbų. – Taip ir maniau, kad anksčiau ar vėliau kuris nors iš Eirobino šunų užuos mano pėdsakus.

Ternas užsikvėpė ant baro stalviršio ir pamalonino ją pernelyg plačia šypsena.

– Jei atmintis manęs neapgauna, visada buvai mėgstamiausia jo kalė.

Eilina prunkštelėjusi atsisuko į jį. Jiedu buvo panašaus ūgio, ir laibas kaip vytelė Ternas pavydžiai lengvai prasmukdavo net į stropiausiai saugomas vietas. Išvydęs Terną, baro šeimininkas laikėsi atokiau ir jo privengė.

Ternas kryptelėjo galvą link kito malonumų menės galo, likusio jam už nugaros ir skendinčio prieblandoje.

– Paskutinis stalas prie sienos. Jis kaip tik baigia tvarkyti reikalus su klientu.

Eilina dirstelėjo ten, kur nurodė Ternas. Abiejose šoninėse *Rūsių* sienose buvo kekšių nugultos nišos, užuolaidomis menkai slepiamos nuo lankytojų akių. Ji nužvelgė besirangančius kūnus, moteris suvargusiais veidais ir įdubusiomis akimis, laukiančias, kada galės užsidirbti duonai šioje dvokiančioje lindyneje, prie artimiausių stalų įsitaisiusius vyrus – sargybinius, šiaip smalsuolius ir sąvadautojus, – atidžiai stebinčius, kas vyksta. Bet toliau, prie galinės sienos, už nišų, buvo matyti kelios medinėmis pertvaromis atribotos kabinos.

Kaip tik tos, kurias ji slapta stebėjo nuo tos akimirkos, kai įkėlė koją į užėigą.

Atokiausioje iš jų, menkiausiai apšviestoje sietynų... po stalu šmėstelėjo tobulai nublizgintų odinių aulinių batų nosys. Kitų dviejų gerokai nutremptų ir purvinų batų padai tvirtai rėmėsi į grindis kitoje stalo pusėje, lyg juos avintis klientas būtų pasiruošęs sprukti. Arba, jei buvo tikrai kvailas, kautis.

Jis tikrai neatrodė iš gudriųjų, nes paliko asmeninę sargybinę stovėti visiems ant akių, kad besidomintieji iškart suprastų, jog paskutinėje kabinoje vyksta kažkas svarbaus.

Kliento sargybinė – gobtuvą pasikėlusį, iki dantų ginkluotą liekna mergina švelniais, pečius siekiančiais ir sietynų šviestoje blizgančiais tamsiais plaukais – laukė nugara remdamasi į medinę koloną ir atidžiai stebėdama malonumų menę. Atrodė pernelyg įsitempusi, kad saugotų eilinį kilmingąjį. Ji nevilkėjo uniformos, jos drabužių neženklino nei šeimininko giminės spalvos, nei herbas. Ir nenuostabu, juolab turint omenyje, kad jam rūpėjo nuslėpti savo tapatybę.

Ko gero, klientas manė, kad bus saugiau susitikti čia, nors įprastai tokie susitikimai vykdavo Žudikų pilyje arba kurioje nors iš Eirobinui priklausančių įtartinų užėigų. Jis nenutuokė, kad buvęs Eilinos mokytojas buvo ir kone stambiausias *Rūsijų* dalininkas, todėl, vos jam linktelėjus, metalinės durys būtų užrakintos ir klientas su savo sargybine niekada pro jas neišeitų.

Bet Eilina vis dar klausė savęs, kodėl Eirobinas nutarė susitikti čia.

Ji vis dar žiūrėjo į kitame menės gale sėdintį vyrą, galima sakyti, sugriovusį jai gyvenimą.

Eilinai sugniaužė skrandį, bet ji nusišypsojo Ternui.

– Žinojau, kad pavadis neilgas.

Nelaukusi žudiko atsakymo, ji pakilo nuo baro ir ėmė brautis per lankytojų minią. Jautė jai į tarpumentį įbestą Terno žvilgsnį ir žinojo, kad jis miršta kaip trokšta perverti jį savo trumpojo kardo geležte.

Nesivargindama atsisukti ji kilstelėjo ranką sau per petį ir parodė jam nepadorų gestą.

Ternui išsprūdusi keiksmų virtinė jos ausims buvo kaip muzika, gerokai pranokstanti menėje traukiamas nešvankias dainas.

Eidama ji įsidėmėjo kiekvieną veidą, kiekvieną lėbautojų, nusikaltėlių ir darbininkų apsėstą stalą. Dabar kliento asmens sargybinė nenuleido akių nuo Eilinos, pirštine apmauta jos ranka nuslydo žemyn ant juosimo niekuo neišsiskiriančio kalavijo rankenos.

Ne tavo rūpestis, bet gerai, kad neprarandi budrumo.

Eilina vos atsispyrė pagundai nusišypsoti merginai. Gal būtų taip ir padariusi, bet visą dėmesį sutelkė į Žudikų karalių. Ir į tai, kas jos laukia pasiekus kabiną.

Ji buvo pasiruošusi. Kruopščiai viską suplanavusi.

Plaukdama jūra, pirmą dieną Eilina skyrė poilsiui ir ilgėjo- si Rovano. Dabar, kai juodu siejo amžina kraujo priesaika, jai jo trūko kaip nurėžtos galūnės. Jautė šią netektį net ir turėda- ma daug darbo, nors ilgėtis savo *karanam* atrodė beprasmiška, ir, be jokios abejonės, už tai fėjas karys būtų ją prikūlęs.

Išaušus antrai dienai be Rovano, ji pasiūlė laivo kapitonui sidabrinę monetą mainais į rašiklį ir šūsnį popieriaus lapų. Tada užsirakino atskiroje kajutėje ir ėmė rašyti.

Šiame mieste buvo du vyrai, sugriovę jai gyvenimą ir pradžudę jos mylimus žmones. Ji neketino palikti Riftoldo, kol jų abiejų nepakas.

Ilgai margino puslapį po puslapio, rašėsi pastabas, mintis, susidarė vardų, vietovių ir taikinių sąrašą. Tada, įsiminusi kiekvieną žingsnį ir sprendimą, pasitelkusi gyslose rusenančią galią, sudegino lapus ir pasirūpino, kad kiekviena skiautė virstų plėniu, plūduriuojančiu už kajutės liuko tyvuliuojančiame, žvilgsniu neaprepiamame ir tamsos apgaubtame vandenyne.

Nors ir buvo pasiruošusi, vis tiek pasijuto sukręsta, kai po kelių savaitių, laivui praplaukus netoli kranto esantį nematomą riboženklių, prarado magiškas galias. Liepsna, kurią ji visus tuos mėnesius mokėsi valdyti, dingo... lyg į vandenį, lyg jos gyslose niekada nebūtų buvę nė vienos žioruojančios žarijos. Atsivėrė nauja tuštuma, visai nepanaši į tą, kurią pajuto išsiskyrusi su Rovanu.

Įkalinta žmogiškame pavidale ir negalėdama jo keisti, Eilina susirangė ant gulto ir prisiminė, kaip kvėpuoti, kaip galvoti ir kaip judėti įstrigus šiame sumautame kūne, praradus nemirtingiesiems būdingą grakštumą, be kurio nebeįsivaizdavo savo gyvenimo. Ji buvo beviltiška kvailė, nes pernelyg kliovėsi šiomis dovanomis ir nebuvo pasiruošusi vėl jų netekti. Atgavęs jėgas, Rovanas tikrai būtų už tai ją nubaudęs. Pagalvojusi apie tai, ji apsidžiaugė, kad paprašė jo pasilikti.

Uosdama jūros sūrumą ir medį, Eilina prisiminė žudyti plikomis rankomis išmokusi gerokai anksčiau, nei įgudo ugnimi tirpdyti kaulus. Galėjo įveikti priešus neįgijusi nei fėjos pavidalo, nei antgamtiškos jėgos, greičio ir vikrumo.

Žmogus, vadovavęs jos ankstyvosioms žiaurumo ugdymo pratyboms, jos gelbėtojas ir budelis, niekada nevadinęs savęs jos tėvu, broliu ar meilužiu, dabar sėdėjo už poros žingsnių ir vis dar šnekėjosi su itin svarbiu klientu.

Eilina suvaldė įtampą, palengva kaustančią jai rankas ir kojas, stengdamasi grakščiai kaip katė įveikti paskutinius kelis juodu skiriančius metrus.

Staiga Eirobino klientas atsistojo ir, kažką piktai pasakęs Žudikų karaliui, puolė prie savo asmens sargybinės.

Nors buvo pasikėlęs gobtuvą, Eilina pažino jį iš eisenos. Iš gobtuvo prieblandoje kyšančio smakro kontūrų ir instinktyviai kalavijo makščių siekiančios kairės rankos mosto.

Bet jis nejuosėjo kalavijo blizgia skrendančio erelio formos rankenos buože.

Nevilkėjo ir juodos uniformos – tik purvu ir krauju aptaškytus, į akis nekrentančius rudus drabužius.

Eirobino klientui nespėjus žengti nė poros žingsnių, Eilina čiupo laisvą kėdę ir prisitraukė ją prie kortuotojų stalo. Klestelėjusi ant kėdės, stengėsi tolygiai kvėpuoti ir atidžiai klausėsi, nekreipdama dėmesio į tris susiraukusius ir į ją spoksančius vyrus.

Eilinai jie nerūpėjo.

Ji akies krašteliu matė, kaip sargybinė kryptelėjo smakrą link jos.

– Padalyk ir man, – burbtelėjo ji šalia sėdinčiam vyrui. – Greičiau.

– Mes įpusėję partiją.

– Tada palauksiu kitos, – tarė ji rimdama, svarindama pečius ir jausdama veriamą Čeolo Vestfalo žvilgsnį.